

бралъ една голѣма дружина и отишелъ да помага на сърбитѣ. Въ четата постѣпили войводитѣ Панайотъ Хитовъ, Стефанъ Караджа, Хаджи Димитъръ, Василъ Левски. Записалъ се и Василъ Друмевъ. Раковски се облѣкълъ като князь съ перо на калпака и сабя презъ кръста. Той командувалъ, и дружината се сражавала храбро съ турцитѣ. Единъ день бойцитѣ имали почивка. Тѣ излѣзли да се веселятъ и надтичватъ. Раковски издалъ заповѣдь: никой да не минава окопа на бойната линия. Василъ Друмевъ, безъ да забележи, прескочилъ окопа. Веднага Раковски го осѣдилъ на смъртъ. Опредѣлилъ дори часа, когато щѣлъ да бѣде застрелянъ Друмевъ. Като видѣли това Василъ Левски, Хаджи Димитъръ и Ст. Караджа, затекли се при Раковски и извикали: „Стой! Що правишъ, Раковски? Искашъ да убиешъ най-добрия между насъ и най-учения писателъ? Ние не ще позволимъ това!“ Раковски се разбралъ и отмѣнилъ наказанието.

Раковски разпусналъ дружината си. Друмевъ се завърналъ боленъ въ Одеса. Благодарение на добри люде той скоро оздравѣлъ, наваксалъ изгубенитѣ уроци и свършилъ презъ 1865 година одеската семинария съ отличенъ успѣхъ.

Студентъ въ Киевъ.

Като свършилъ семинарията, Друмевъ пожелалъ да има висше образование и постѣпилъ въ духовна академия въ Киевъ. Силенъ въ учението и постояненъ въ труда, той свършилъ академията за 4 години. Въ 1869 год. като се освободилъ отъ училището, той започналъ да пише книги, статии и дописки, които изпращалъ въ Цариградъ да ги печататъ въ вестницитѣ и списанието *Български книжици*. Презъ това време написалъ разказъ „Ученикъ и благодетели“, въ който описва подъ чуждо име своя животъ и мжитѣ си, докато билъ ученикъ. „Благодетели“ нарича онѣзи люде,